

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. ve věci

žalobce **A. B.**, narozený dne X.
státní příslušnost Gruzie
bytem v ČR X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2024, č. j. OAM-1409/ZA-ZA12-ZA20-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo o žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana

podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě nejprve stručně shrnul průběh správního řízení. Uvedl, že žalovaný v řízení porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s. ř.“), neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, dále § 50 odst. 2 a 3 s. ř., jelikož si neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a konečně § 14a zákona o azylu, jelikož jsou tu splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany. Žalovaný své rozhodnutí založil zejména na skutečnosti, že žalobce nevyčerpal všechny prostředky vnitrostátní ochrany. Spíše než na reálnou práci gruzínské policie se však zaměřil na její formální nastavení, a citoval k tomu jedinou zprávu, která navíc obsahuje pouze obecné informace o Gruzii. Tu zpracoval žalovaný, tedy shodný orgán, jaký rozhodoval i ve věci, a je tedy systémově podjatý, neboť informace mohou být účelově vyjímány a použity v neprospěch cizinců. Takový podklad je v rozporu s čl. 10 odst. 3 písm. b) tzv. procedurální směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU) a nedosahuje požadavků na ni kladených tímto předpisem co do objektivity, aktuálnosti a přiléhavosti k individuálnímu případu.
3. Podklady jsou dále podle žalobce nedostatečné, neboť žalovaný si neopatřil informace o reálném fungování gruzínské policie a možnosti domoci se ochrany před pronásledováním soukromých osob. Žalobce se na policii neobrátil kvůli své skepsi, že by mu mohla účinně pomoci. Ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) přitom platí, že ochrany státních orgánů netřeba využít tehdy, je-li nedůvěra vůči těmto institucím opodstatněná. K tomu si žalovaný dostatek podkladů nezajistil. Je třeba zkoumat nejen nastavení prostředků ochrany, ale i jejich reálnou funkčnost, jakož i subjektivní složku takové skepse. Žalobce byl čtyři roky nespravedlivě vězněn za zabití, které nespáchal, a tato zkušenost dostatečně odůvodňuje to, že nemá důvěru v orgány domovské země. Poukázal i na to, že zpráva obsahuje informace o možné korupci v rámci policie. Žalovaný tak měl informace o tom, že tato složka nefunguje v domovské zemi zcela standardně, nicméně to v řízení nijak nezohlednil. Žalobce má dále za to, že naplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť mu hrozí vážná újma, jejímž původcem může být ve smyslu zákona o azylu i soukromá osoba, není-li veřejná moc schopná nebo ochotná zajistit odpovídajícím způsobem ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
4. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve své replice zrekapituloval dosavadní průběh řízení a žalobní argumentaci. S žalobou nesouhlasí, odkázal přitom na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Vycházel z tvrzení žalobce uvedených při pohovoru a z informací o zemi původu. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti je obava z jednání kriminálních osob, které jej vydírají a vyhrožují mu. Žalobce neuvedl ani nedoložil žádné skutečnosti, z nichž by vyplynulo, že by mu po návratu do vlasti hrozilo bezprostřední nebezpečí. Ve využití prostředků ochrany daných domovskou zemí mu nic objektivně nebránilo a tyto jsou občanům tohoto státu dostupné. Za celou dobu, kdy mělo

k vydírání docházet, se však žalobce na žádný příslušný orgán neobrátil. Skepse vůči účinnosti této ochrany je pouze hypotetická. To, že prostředek ochrany žalobce za neúčinný považuje, jej ještě neúčinným nečiní.

6. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
8. Žalobce podal dne 17. 10. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany (dále jen „žádost“). Při poskytnutí údajů dne 22. 10. 2024 sdělil, že se narodil v X. v X., je gruzínským státním příslušníkem, národnosti X., dohovíří se X. Vyznává X., politické přesvědčení nemá, členem žádné strany taktéž není a nikdy nebyl. Je X. a X. Jeho zdravotní stav je X. Ve vlasti naposledy bydlel v X., X., měl tam registrován i trvalý pobyt, žil tam s X. a X., nyní na této adrese žijí pouze X. Z vlasti vycestoval naposledy v červenci, přímou leteckou linkou X. – X., na území ČR vstoupil dne 18. 7. 2024. Do různých států EU (X., X., X., X.) jezdil jako turista bezvízově. V roce 2015 byl odsouzen ke 4 letům vězení za konflikt s následkem smrti, uvězněn byl od X. do X. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož po něm mafiánské skupiny žádaly peníze v době, kdy pracoval jako manažer ve společnosti zabývající se distribucí potravin. Tito lidé jej vydírali a vyhrožovali mu. Důvod si vždy našli, věděli, že žalobcova rodina má peníze. Z Gruzie odjel, protože chce mít klid, v ČR byl několikrát jako turista a líbilo se mu zde, rozhodl se tu zůstat.
9. Pohovor k žádosti byl s žalobcem proveden dne 22. 10. 2024. Při tomto úkonu žalobce uvedl, že zvažoval na trvalo odjet už v roce 2020, ale myslel si, že se situace ještělepší. Ta se nicméně v roce 2024 ve vztahu ke zmíněným mafiánským skupinám zhoršila. K odsouzení ve vlasti došlo tak, že šel dne 23. 6. 2015 v noci domů, vedle jeho domu se hádalo několik kluků, které znal od vidění. Byli to takoví kriminálníci. Do této rozepře se zapojil, došlo na národnostní otázky, konflikt vygradoval až do vzájemného fyzického napadení těchto osob. Žalobce se snažil situaci zklidnit, nakonec tito muži zaútočili na něj. Jeden z agresorů vytáhl nůž a bodl dalšího, ten následně na následky tohoto zranění zemřel. Žalobce neví přesně, kdo touto zbraní útočil. Potom začali všichni utíkat, jeden člověk mu nůž dal, aby jej schoval, on zbraň ukryl vedle domu. V tu chvíli přijela policie, všechny je zadržela, jednalo se celkem o 20 osob. U soudu ostatní zadržení chtěli, aby vzal vinu na sebe, protože nebude ve vazbě dlouho, má totiž bohaté rodiče. Policie jej následně zbila a donutila jej se přiznat k útoku nožem. Žalobce měl zlomenou pánev, musel být operován. Byl tak uvězněn za něco, co neudělal (*pozn. soudu – toto vyplývá z kontextu, v protokolu je uvedeno „udělal“, nicméně se jedná zcela zjevně o písarskou chybu*). V průběhu řízení před soudem se snažil očistit, jinak by mu hrozilo dlouhé vězení. Nakonec dostal 4 roky, na noži byly jeho otisky prstů. Zmínění kriminálníci a jejich kamarádi začali žalobci vyhrožovat, když nechtěl vzít vinu na sebe, X. jim museli zaplatit. Vyhrožovali, že ublíží jeho X. a X. Když byl z vězení propuštěn, začal pracovat a musel platit sám, záleželo, jakou měli tito lidé náladu. Důvodem těchto plateb bylo, že nevzal všechnu vinu na sebe a podrazil je. Zaplatil jim mnoho peněz. Nechtěl zůstat v X., často jezdil do X. a jiných X. zemí, chtěl i do X., ale jeho X. vyjádřila přání, aby zůstal v X. a mohli se vídat. Myslel si, že když odjede, tak na něj vyděrači zapomenou, ale to se nestalo. Jiné potíže s nimi neměl, žádali jen peníze, nikomu z rodiny také neublížili. Zkusil požádat dalšího místního mafiána, aby mu s touto záležitostí pomohl, ale taky chtěl jen peníze na ochranu. Policii to neoznámil a oznámit nechtěl, protože tato

bezpečnostní složka nic nevyřeší, pouze zadrží dva tři lidi, ale zbývající se mohou pomstít. Od doby, co je pryč z Gruzie, jeho rodina problémy nemá. Jiné potíže se státními orgány ve vlasti neuvedl, udal všechny důvody žádosti, rád by doplnil, že chce zůstat v ČR a spokojeně žít. Po hostitelském státu ničeho nežádá, všechno má. Regulérní vízum by si vyřídil, kdyby měl čistý trestní rejstřík. Na závěr přiložil kopii odsuzujícího rozsudku z Gruzie. Práva pohovor zpětně přetlumočit nevyužil.

10. Ve spise jsou dále založeny fotokopie žalobcova cestovního pasu č. X., vystaveného orgány Gruzie, platného od X. do X. V něm jsou otištěna vstupní a výstupní razítka různých států (X., X., X., X. a X.). Ve vztahu k probíhajícímu řízení je podstatné, že žalobce v ČR pobýval před podáním žádosti o mezinárodní ochranu naposledy dne 14. 4. 2024, kdy z ní odcestoval letecky; vlast naposledy opustil dne 18. 7. 2024 přes letiště v X. v X. a na území EU následně vstoupil téhož dne přes letiště X. v X. Ve spise se dále nachází na č. l. 24 i první strana odsuzujícího rozsudku, jehož překlad si žalovaný opatřil a který je založen na č. l. 26. Z něj plyne, že ve věci rozhodoval X. soud v X. dne X., a žalobce byl obžalován podle čl. 117 a 239 gruzínského trestního zákoníku z trestných činů chuligánství a těžkého ublížení na zdraví.
11. Žalovaný jako podklad využil též dvě zprávy o zemi původu. Ze zprávy Gruzie – Základní přehled o zemi, ze dne 22. 11. 2023, plyne, že země původu leží na pomezí Asie a Evropy, má necelé čtyři miliony obyvatel, z nichž většinu tvoří etničtí Gruzíni, dále jsou v populaci zastoupeni Azeři, Arméni, Rusové a další menšiny. Nábožensky převažuje pravoslavné křesťanství. Země je parlamentní demokracií, od roku 2018 je účinná nová ústava, která zrušila přímou volbu prezidenta a zavedla poměrný systém pro volby do jednokomorového parlamentu, počínaje od roku 2024. Poslední přímé hlasování o hlavě státu se uskutečnilo v roce 2018 a proběhlo podle pravidel, i když zde byly některé problémy s transparentností (zneužívání zdrojů státu, neobjektivita médií, zastrasování voličů). Parlamentní volby se konaly v říjnu a listopadu, vládnoucí strana Gruzínský sen v nich získala většinu. Hlasování se konalo v souladu se základními svobodami a zásadami politické soutěže, nicméně všudypřítomná nařčení z vyvíjení nátlaku na voliče a nejasná hranice mezi vládnoucí stranou a státem snížily důvěru veřejnosti v regulérnost volebního procesu. Existovaly náznaky, že civilní úřady ne vždy udržely kontrolu nad bezpečnostními složkami, někteří jejich příslušníci se údajně dopustili porušení lidských práv. Mezinárodně uznaná vláda nemá pod kontrolou regiony Abcházie a Jižní Osetie, které vytvořily paralelní státní struktury a jsou závislé na Rusku, tento stát je de facto ovládá. Osoby z těchto oblastí nicméně mohou bez problému pobývat na území Gruzie pod kontrolou ústřední vlády. Evropská integrace je prioritou, asociační dohoda byla podepsána v červnu 2014 a v platnost vstoupila o dva roky později, v září 2014 se země stala členem zóny volného obchodu DCFTA. V roce 2022 vláda oficiálně požádala o vstup do EU, na podzim 2023 doporučila Evropská komise udělení kandidátského statusu s tím, že by mělo být potlačeno šíření dezinformací, politická polarizace a zajištěny férové volby v roce 2024. Gruzie dále usiluje o členství v NATO. V zemi obecně a soustavně nedochází k pronásledování, ani k mučení nebo nelidskému a ponižujícímu zacházení. Ozbrojený konflikt momentálně neprobíhá. Ochrana proti špatnému zacházení je poskytována skrze řadu zákonů, jejichž přijímání bylo téměř vždy prováděno v součinnosti s Radou Evropy, úroveň ochrany jednotlivce se blížila zemím EU. Ústava garantuje základní práva a svobody. V zemi nelze uložit trest smrti. Non-refoulement je zakotven na úrovni zákona a je obecně dodržován. Vláda spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky

(UNHCR). Gruzie je členem OSN, přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod, stejně jako k Úmluvě o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a jejímu dodatkovému protokolu z roku 1967. Je členem Rady Evropy.

12. Dále je ve spise zanesena Informace MZV ČR – Gruzie – Činnost policie, č. j. 112071-6/2024-MZV/LP TP, ze dne 31. 5. 2024. Z této zprávy vyplývá, že v zemi původu existuje možnost obrátit se na policii v případě poškození způsobeného trestnou činností a hrozeb od soukromých osob. Policie má poměrně vysokou objasněnost majetkové kriminality a ublížení na zdraví. Existuje „horká linka“, kam lze hlásit přestupky policistů. Tento kanál funguje nepřetržitě. Generální inspekce Ministerstva vnitra Gruzie odhaluje a relevantním způsobem reaguje na porušení etiky, disciplinárních norem i zákona policisty. Zločiny spáchané policisty, nesouvisející s plněním jejich služebních povinností, vyšetřuje zvláštní vyšetřovací služba. Za vlády M. Saakašviliho (2004-2012) došlo k reformě policie a vymýcení drobné korupce. Ani na toto téma zaměřené nevládní neziskové organizace (Transparency International) neinformují v poslední době o systémové korupci v policii. Tato složka se těší důvěře občanů, lidé se cítí bezpečně. Otázkou je ovlivnění policie politickými postoji, o tom neexistují spolehlivé informace, gruzínská populace je v názoru na tuto otázku rozdělená. Statistiky nerozlišují oběti násilné trestné činnosti podle sexuální orientace, informace ohledně efektivity ochrany LGBTQ+ komunity proto nelze zjistit. Všeobecně nicméně platí, že otázka práv a rovnosti těchto osob je v zemi problematická, její příslušníci se s negativními postoji setkávají prakticky ve všech oblastech života, včetně profesního zapojení a fyzických útoků. Tomu nepřidává ani liknavý přístup vlády.
13. Dne 5. 11. 2024 byl žalobce předvolán k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř., které mělo proběhnout dne 6. 11. 2024, a to v době, kdy pobýval v Pobytovém středisku v Zastávce u Brna. K tomuto úkonu se dostavil, nicméně s obsahem podkladů se seznámit nechtěl, jejich doplnění nenavrhoval, a další skutečnosti k žádosti neuvedl. Dodal jen, že by si přál v Česku zůstat. Téhož dne požádal žalobce o odchod do soukromí na adresu uvedenou v záhlaví tohoto rozsudku, jak plyne z listin založených na č. l. 35-37.
14. Následně žalovaný vydal dne 28. 11. 2024 napadené rozhodnutí. Žalobce si je převzal dne 30. 12. 2024, čímž nabylo právní moci podle § 31a zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

15. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) a § 32 odst. 9 zákona o azylu.
16. Soud ve věci rozhodl bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Strany se v poskytnuté lhůtě dvou týdnů nevyjádřily, žalovaný posléze ve svém vyjádření k žalobě s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil.
17. Podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu „[p]řívodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství

poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

18. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu „[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
19. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu „[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
20. Podle ustanovení § 23c zákona o azylu „[p]odkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména (...) c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.“
21. Podle ustanovení čl. 10 odst. 3 procedurální směrnice „[č]lenské státy zajistí, aby rozhodující orgán rozhodl o žádostech o mezinárodní ochranu po přiměřeném posouzení. Za tímto účelem členské státy zajistí, aby (...) b) byly získávány přesné a aktuální informace z různých zdrojů, například od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu a Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) a od příslušných mezinárodních organizací pro lidská práva, týkající se obecné situace v zemích původu žadatelů a případně v zemích jejich průjezdu, a aby tyto informace měli k dispozici pracovníci odpovědní za posuzování žádostí a rozhodování o nich.“
22. Žalobce proti napadenému rozhodnutí uplatnil několik žalobních námitek. Za první, použité zprávy o zemi původu jsou v rozporu s procedurální směrnicí, jelikož je zpracoval sám žalovaný, a nepředstavují tak spolehlivý zdroj informací o domovském státě. Za druhé, žalovaný si neopatřil zprávy o reálné práci gruzínské policie a poskytování ochrany před pronásledováním ze strany soukromých osob. Použitá zpráva obsahuje informaci o korupci u této složky, žalovaný měl tento údaj k dispozici, ale při rozhodování jej nijak nezohlednil. Za třetí, žalobci svědčí důvod pro udělení doplňkové ochrany, neboť mu hrozí v zemi původu vážná újma, a tato hrozba může být důvodem udělení této formy mezinárodní ochrany i v situaci, kdy je jejím původcem soukromá osoba.
23. Ohledně prvního žalobního bodu soud podotýká, že zákon o azylu v § 23c uvádí demonstrativní výčet podkladů, jichž lze pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně použít, mezi nimiž se nacházejí i informace o zemi původu, a který „je odůvodněn specifiky řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy nemusí existovat žádné listinné důkazy, které by žadatel mohl předložit. Podklady pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany jsou dosti odlišné od těch, které předpokládá správní řád. (...) Transponovaná procedurální směrnice věnuje velkou pozornost informacím o zemi původu, protože v případě absence listinných

důkazů jsou tyto informace spolu s pohovorem naprostým základem posouzení azylové žádosti. Důraz je kladen na rozmanitost, přesnost a aktuálnost zdrojů informací. Zpravidla se jedná o informace různých vládních (UNHCR) i nevládních organizací (Human Rights Watch, Amnesty International, Freedom House) či jiných států v rámci Evropské unie (...) nebo i jiných třetích států (zprávy Ministerstva zahraniční USA).“ (CHMELÍČKOVÁ, N. a VOTOČKOVÁ, V. Zákon o azylu. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2024. ISBN 978-80-7552-479-9.). Zprávy o zemi původu jsou tedy zvláštním zákonem předpokládaným důkazním prostředkem v řízení o mezinárodní ochraně, neboť jiné listinné podklady pro vydání rozhodnutí nemusejí být (a často nebývají) k dispozici.

24. Soubor kritérií pro to, aby mohly být takové zprávy použity v řízení jako podklad, vymezil NSS v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, podle nějž musejí tyto být „v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Zákon o azylu nevylučuje, aby podklad pro správní řízení zpracoval žalovaný sám, bude-li taková zpráva přesná, aktuální a bude-li obsahovat různé zdroje. Zprávy se věnují jak žalobcovým důvodům žádosti, tak obecné situaci v domovském státě, a jsou tedy relevantní. Zdejší soud zároveň neshledal, že by byly zpracovány tendenčně, vedené snahou žalobce poškodit a způsobit mu neúspěch v řízení o mezinárodní ochraně, jak tento tvrdí. Otázkou je v případě informace ministerstva zahraničních věcí ověření předložených údajů z více zdrojů, avšak i zde má soud za to, že uvedené zprávy o zemi původu požadavkům na ně kladeným dostojí. Vyplývá z nich, že vycházejí především z poznatků tohoto úřadu na místě, a i když v nich není uveden seznam zdrojů, je na ně průběžně odkazováno v textu. Lze je proto bez větších obtíží dohledat, jakkoliv má soud za to, že by přispělo k jejich přehlednosti takový soupis na konci tohoto dokumentu vytvořit, jak to ostatně žalovaný činí v jiných zprávách, aby bylo zcela zjevné, z čeho bylo při tvorbě zprávy vycházeno. K tomu soud uvádí, pokud jde o rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 6. 2022, č. j. 53 Az 3/2022-22, že ve jmenovaném případě šlo o zprávu vyhotovenou stejným způsobem, ale pro jinou zemi a situaci. Závěry učiněné v tomto rozsudku proto nelze automaticky vztahovat i na informace o zemi původu, použité v projednávaném případě. Zpráva vyhotovená ve spolupráci se zastoupením České republiky v Gruzii tedy podle názoru zdejšího soudu naplnila všechna judikaturou vymezená kritéria.
25. Ohledně tvrzeného nesouladu s čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice zdejší soud uvádí, že jmenované ustanovení evropské legislativy v národním právním řádu provádí právě § 23c písm. c) zákona o azylu, s obdobným zněním, podle nějž lze jako podklad pro řízení o mezinárodní ochraně použít informace „z různých zdrojů“, aniž uvádí, z jakých konkrétních pramenů má žalovaný primárně čerpat. Procedurální směrnice poté obsahuje demonstrativní výčet zdrojů, z nichž lze při získávání takových informací vycházet. Samotný fakt, že použitá zpráva o zemi původu nebyla vytvořena ve spolupráci s institucemi vyčtenými v čl. 10 odst. 3 písm. b) procedurální směrnice ještě neznamená, že není použitelná jako podklad, pokud jinak splňuje obecné požadavky na ně kladené. Soud navíc připomíná, že směrnice zásadně nemá přímý účinek, pokud byla transponována do vnitrostátního práva řádně a včas [rozsudek Soudního dvora (ESD) ve věci 41/74, ze dne 4. 12. 1974, Yvonne van Duyn proti Home Office], a má za to, že tak je tomu i v projednávaném případě. První námitka tak důvodná není.
26. Soud se též věnoval namítané otázce obsahu uvedených zpráv. V Informaci MZV ČR – Gruzie – Činnost policie, č. j. 112071-6/2024-MZV/LPTP, ze dne 31. 5. 2024, se výslovně

uvádí, že v zemi původu existuje možnost se obrátit na policii v případě, že žalobci vyhrožují soukromém osobě. Lze se bránit i proti případné nečinnosti této složky. Pokud jde o korupci, ze zprávy plyne, že v poslední době nejsou informace o systémovém uplácení. Pokud by se takový případ vyskytl, jsou zavedeny mechanismy, kterými lze nápravu efektivně zjednat. V této souvislosti soud poznamenává, že žalobce nemusí v řízení o mezinárodní ochraně zcela spoléhat na opatření důkazů žalovaným. Povinností žalobce je uvést věrohodnou výpověď, následně je na žalovaném, aby posoudil plauzibilitu ve světle dostupných informací o zemi původu, a důkazní břemeno je tak sdílené (viz např. rozsudek ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 Azs 144/2024-31). Uvedená konstrukce, kdy velká část tíhy důkazního břemene leží na správním orgánu, a nikoliv, jak je ve správním řízení obvyklé, na žadateli, zároveň nebrání tomuto účastníkovi řízení předložit jiné důkazní návrhy, jimiž svá skutková tvrzení podpoří. Tuto příležitost žalobce dostal, žalovaný mu v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. umožnil se dne 6. 11. 2024 seznámit s podklady pro rozhodnutí a tyto doplnit. Žalobce nicméně žádný důkaz, který by vyvracel informace uvedené ve zprávách o zemi původu, nedoložil, ani to při uvedeném správním úkonu nenavrhl. Žalovaný proto postupoval správně, když z těchto shromážděných podkladů vycházel. Ani druhá námitka tedy důvodná není.

27. Pokud jde o namítané neudělení doplňkové ochrany, má žalobce za to, že mu v zemi původu hrozí vážná újma, a svědčí mu tedy důvod pro udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany. I když to v žalobě výslovně nezmiňuje, má patrně na mysli § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, neboť původcem újmy má být soukromá osoba; v zemi původu dále nelze uložit trest smrti a podle dostupných informací v ní ani v současnosti neprobíhá aktivní ozbrojený konflikt. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, *„[p]otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“* V podobném duchu se nese i rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47, podle nějž *„[t]vrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod.“* V kontextu přednesené judikatury a § 2 odst. 6 zákona o azylu lze na soukromé osoby jako na původce pronásledování (nebo v tomto případě vážné újmy) hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud je tyto složky skrytě či otevřeně podporují. O tento případ se však zcela zjevně nejedná. Žalobce se totiž na policii v domovské zemi ani neobrátil, i když mu v tom objektivně nic nebránilo, vyjádřil jen neurčitou obavu, že by tato složka zadržela pouze některé osoby, a zbytek skupiny by se mu za toto oznámení pomstil.
28. Ze zprávy o zemi původu věnující se situaci v gruzínské policii přitom plyne, že pokud se občan se svým podnětem na tento orgán obrátí, bude mu pomoheno. K tomu doplňuje zdejší soud rozsudek usnesení NSS ze dne 27. 7. 2021, č. j. 8 Azs 87/2021-37, podle nějž *„[s]těžovatel opakovaně uvedl, že se v zemi původu o řešení pronásledování ze strany*

soukromé osoby prostřednictvím státních orgánů ani nepokusil, tedy se neobrátil na policii s žádostí o pomoc anebo na nadřízené policejní složky. Svůj postup vysvětlil tak, že by se tím nic nevyřešilo, přičemž v tomto směru poukázal na nedostatky gruzínského systému kontroly bezpečnostních sborů plynoucí z podkladů zjištěných ve správním řízení. Přestože lze takové úvaze do jisté míry rozumět, stěžovatelova skepse vůči neschopnosti gruzínských státních orgánů zjednat nápravu je pouze hypotetická. (...) Pouhá skutečnost, že stěžovatel prostředek ochrany v zemi původu nepovažoval za účinný, neznamená, že účinným nebyl. Ani argumentace stěžovatele týkající se závěrů zprávy o neexistenci dostatečné kontroly nad výkonem policejních orgánů v Gruzii nemůže s ohledem na výše citované závěry judikatury nahradit skutečnost, že stěžovatel na jakýkoliv formální postup zcela rezignoval.“ Zásadně tedy nezáleží na tom, jak se žalobci úroveň ochrany subjektivně jeví. Soud k tomu doplňuje, že uvedený rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2010, č. j. 6 Azs 74/2009-51, se vztahuje na velmi specifické situace, kdy jsou příslušné orgány země původu absolutně nečinné a nejeví vůli v rámci svých pravomocí práva žalobce ochránit, což se v žalobcově případě nestalo. Poslední námitka je tudíž rovněž nedůvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

29. Zdejší soud tak ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny. Zároveň v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž by bylo nutno přihlížet z úřední povinnosti. Podanou žalobu proto zdejší soud zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
30. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 30. 6. 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce